

Jeg spør' bare. Køber du varm luft?

Min frustration er ikke blevet mindre, siden jeg i januar undtagelsesvis tog toget, og hvor jeg følte, at jeg var havnet i en Kafkask verden. Var det øjeblikkets irritation, at jeg ville skrive et indlæg om mine oplevelser? Nu er der gået et måned, og jeg føler, at min oplevelse må på papir som et indlæg i debatten om DSB.

Da jeg bor i Ålsgårde, skulle jeg op midt om natten for at nå Vi-kvinder seminar på Nyborg Strand. Vi skulle begynde dagen kl. 9.00. Derfor var beslutningen at tage toget dagen inden, snuppe en ekstra overnatning og være udhvilet til en lang dag.

Kl. 14.45 blev jeg sat på toget i Helsingør. Med udsigt til Østerport holdt toget. Et uforklaret *nedbrud* af en eller anden art var årsag til fem minutters ventetid – ikke meget, men nok til nervøsitet, for pladsbilletten til Nyborg gjaldt jo kun den afgang, den var bestilt til.

Toget til Nyborg skulle afgang fra spor 6, men den dag var det altså tilfældigvis flyttet til spor 8. Der var der sort af mennesker alle vegne, og informationerne i højtalerne druknede i støjen fra menneskestemmer og omdirigerede tog, der kom kørende til og fra perronen.

15.44 til Hamborg kørte så støjende til perronen, at det var umuligt at høre noget som helst. 15.54 kørte det larmende igen. Jeg spurgte en dame, om jeg stod på den rigtige perron, for på lystavlen stod der Fredericia. Hun fortalte, at jeg var på det korrekte sted; hun pendlede dagligt mellem Sorø og København.

Pludselig siger en unge pige, at lysskiltet viser, at toget afgang fra spor 6 alligevel. Så er der dømt folkevandring. DSB-folket hanker op i computertaskerne, i kufferter, børn, klapvogne og pakkelliker – alle i hastig gang op og ned ad rulletrapper.

Nyborgtoget holder nu på perronen med et meget lille togsæt. Jeg spørger en *orange* mand, som fortæller mig, at man har glemt en del vogne. Min vogn 11 blandt andet. Den vogn jeg har plads- og stillebillet til. Jeg entrer vognen ud for mig. Jeg er kommet op i vogn 21, som er første klasse. Her forsøger jeg at gå igennem til næste vogn, men det kan ikke lade sig gøre. Alle sidder fordybede over computerne her. For mig er det Huxley's fagre nye verden. Jeg finder en plads ved siden af en yngre kvinde, vi taler om totalforvirringen, og hun siger, at vi nok ikke kan være så heldige at blive siddende, der er sikkert nogen, der har billet til pladserne. Og der går da heller ikke længe, før en lidt ældre mand gør krav på sæderne.

Tilbage ind til computerrummet, hvor der er en ledig plads. Jeg siger højt, for jeg er ved at være ret irriteret – og træt. "Tænk at jeg har købt billet til en vogn, der ikke er her. Jeg har Parkinsons og kan ikke stå op hele vejen til Nyborg". Jeg får trøtte, men forstående smil tilbage og tænker på de stakkels mennesker, der skal denne tur igennem – hver dag.

På Tåstrup station stiger en mand med computer på toget sammen med et væld af andre ventende togpassagerer. Denne mand har billet til "min" plads. Jeg rejser mig og stiller mig op ad glasskillevæggen. Der er stille snak ved min plads. En yngre kvinde lukker sin computer og tager sin iPhone og siger: "Vi rykker lidt rundt, så kan du sidde her, jeg kan godt stå." Jeg er taknemmelig og takker hende mange gange – føler pludselig min alder.

Der dukker en kvindelig kontrollør op i stillezonen, hvor kvinden, som jeg først sad ved siden af, har sat sig. Hun og en anden får besked på at rejse sig, da de ikke har plads til 1. klasse. De må heller ikke stå i gangen, men der er ikke plads andre steder. Ude foran computerrummet står folk som sild i tønde og sidder på skødet af hinanden.

Kontrolløren skal til at sige noget til kvinden, der har rejst sig for mig og står og læner sig op ad ryglænet, så jeg skynder mig at sige, at jeg har fået lov at sidde på hendes plads. At jeg har billet til en vogn, der ikke er der, og at jeg i øvrigt har Parkinson. Kontrolløren bliver lettere forfjamsket og siger, at det er helt i orden.

Kvinden, som jeg først sad ved siden af, spørger kontrolløren, hvornår vi kan forvente at være i Sorø. DSBs repræsentant ville undersøge det. Og over højtaleren bliver det "forkyndt", at toget ca. er en halv times forsinket.

I Slagelse bliver der plads i stillezonen, jeg sætter mig derind og overlader med tak mit sæde til min redningskvinde. En mand og en kvinde, med laptops, snakker livligt sammen, og atmosfæren er til snak, for alle er trætte, frustrerede, det er weekend, så det er med at få det bedste ud af turen. Kvinden fortæller, at hun er meget glad for sit arbejde i København. Hun pendler hver dag fra Nyborg. Men hendes to små børn lider afsavn og kaster sig over hende hver dag, når hun sent om aftenen kommer hjem.

En ganske ung mand kommer ind og sætter sig, men bliver straks gennet ud af kontrolløren. Pladserne er reserverede, fortæller hun, og kort efter sætter to yngre kvinder sig. De har været til sprogkonference i København og har stået op indtil nu. Kvinden med de to børn tilbyder at følges med mig fra stationen, hun bor ved hotellet. Den ene af de to sprogkvinder tilbyder kørelejlighed - da hendes mand henter hende ved stationen. Sådan blev det. Og tak for det. Da vi stod af på Nyborg Station, var klokken 18.15. ¼ time senere end planlagt.

Søndag var hjemtur, og jeg nåede et tog før det tog, jeg havde pladsbillet til. Så jeg satte mig i en vogn, der var lige så livlig som et rustikt gedemarked i Casablanca. Kontrolløren var en meget stram ældre kvinde, hvis ord var lov, så jeg kunne ikke konvertere nogen som helst billet, endsige købe en anden. Toget nåede planmæssigt København, hvor jeg glad ringede til min mand og spurgte, om han ville hente mig i Helsingør - før tid.

Meeeen - Kystbanetoget til Helsingør kom ikke. Der var vild skilteforvirring. Toget var aflyst, og det var det næste tog også, og der blev hele tiden vist nye afgangstider. Nivåtoget kom, det kunne jeg tage, men det kørte kun til Nivå. Jeg ringede igen til min chauffør, og vi aftalte, at jeg blev hentet i Nivå.

Så sad jeg endelig i toget og nød, at jeg lige om lidt ville være hjemme. Vi nåede Klampenborg, og over højtaleren blev det annonceret, at toget havde fået lov af kontrolløren til alligevel at køre til Helsingør. Min første tanke: "De er ikke rigtig kloge, hvad med alle de mennesker, der nu står på Hovedbanen og venter på toget kl. 14.00, de kunne jo have taget dette tog, hvis de altså havde vidst, det ville køre videre." Jeg forsøgte igen at få fat i min mand, uden resultat, så Nivå station blev endestationen. En ung mor og mit blik mødtes, og hun sagde opgivende: "Det må man **forvente**, når det er DSB.

Det er muligt at DSB giver gratis kaffe (hvem tror de, de bluffer?), hælder millioner af kroner i markedsføring af orange billetter, en infantil dukke med en udklædt skuespiller i alle mulige stereotype roller - og fortæller os, at vi har **tog til tiden**.

En fantastisk god punchline, men det ændrer ikke det faktum, at **tog til tiden har vi ikke**. Sådan en uregelmæssig togdrift afføder stressede mennesker, giver utryghed, giver oceaner af tabt personlig tid og tab af arbejdstid - **gør det bedre DSB, når nu I har monopol!**

Oh ja, jeg har glemt at få refunderet beløbet for mine pladsbilletter, for det kan man, blev jeg venligt orienteret om af en passager. Det orker jeg ikke at stå i kø for. Den ene billet købt til en vogn, der ikke var der. Hvem andre end jeg kan finde på at købe varm luft? Er dette et Danmark, vi kan være bekendt? Jeg spør' bare!